

godt i Stand o. s. v., o. s. v., betyder dog i sig selv en Stigning af den paagældende Ejendoms Værdi, selv om Ejeren ikke ved Siden deraf faar kontant Vederlag.

I øvrigt skal jeg ikke fordybe mig i Forslagets Enkeltheder; jeg har kun ønsket at fremsætte disse korte Bemærkninger nu. Der kan være adskilligt andet at tale om, naar Sagen bliver gjort til Genstand for Udvalgsbehandling, og dér vil jeg meget haabe, at den højtærede Justitsminister ikke i alt for høj Grad vil fastholde de principielle Ændringer, der ere foretagne i det fra Københavns Kommunalbestyrelse foreliggende Forslag.

Trier: Det Mylder af Detailbestemmelser, som Lovforslagets 122 Paragraffer indeholde, egner sig ikke til Behandling her i Salen, men er selvskrævet til at underkastes en Drøftelse i et Udvalg. Jeg skal derfor slet ikke komme ind paa dem, men indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger om nogle enkelte mere almene Punkter i Lovforslaget, de ere allerede berørte af foregaaende Talere.

Det første Spørgsmaal er Spørgsmaalet om den altovervejende Indflydelse eller Myndighed, der lægges i Justitsministerens Haand. Alt vil fremtidig kunne indankes for Ministeriet, enten straks eller efter først at være gaaet igennem Kommunalbestyrelsen. Ministeriet faar endvidere Ret til i særlige Tilfælde at tillade Afgørelser fra alle Lovens Bestemmelser. Ganske vist udkræves det, at disse Lovbestemmelser „ikke passende kunne anvendes“, for at Afgørelse skal kunne ske, men det er Ministeren, der afgør, om det er Tilfældet eller ikke. Der skal tale „vægtige Grunde“ for Afgørelserne, men det er Ministeren, der afgør, om Grundene ere vægtige. „Bestemmelsernes Øjemed“ skal, trods Afgørelserne, „lige fuldt opnaas“, men det er Ministeren, der afgør, om det sker. Med andre Ord: alt overlades til Ministerens Skøn, og saa er det jo saaledes, at dette Ministerens Overskøn er inappellabelt. Dermed er Sagen afgjort. Der vil ikke være nogen Adgang til Domstolene for saadanne Afgørelser, undtagen det skulde ske igennem en Rigsret, da det jo er Regeringshandling, der her er Tale om, og der er næppe Udsigt til, at enten Folketinget eller Kongen vil sætte Rigsretten i Bevægelse i Anledning af saadanne Spørgsmaal. Forud for Tilladelsen til at afvige fra Loven skal Ministeriet kun indhente en Erklæring fra Magistraten eller Borgerrepræsentationen, ikke, saaledes som det i det fra Kommunalbestyrelsen kom-

mende Udkast foreslaas, en anbefaling derfra. Der er jo væsentlig Forskel paa de to Bestemmelser. I det ene Tilfælde staaer Ministeren ganske frit og uafhængig i sin Afgørelse, i det andet Tilfælde skal der være to om Afgørelsen, nemlig Ministeriet og Kommunalbestyrelsen. Det giver dog en vis Garanti for, at Afgørelserne ikke blive rent vilkaarlige. Det er som en større Garanti mod Særinteresserne, at dette Forslag siges at fremkomme. Ministeriet skulde altsaa betegne i ringere Grad Særinteressernes Standpunkt, end Kommunalbestyrelsen gør det. Jeg ved ikke, om der er Grund til at tro, at Forholdet i alle Tilfælde vil være saaledes. Der er allerede af tidligere Talere hentydet til, i hvilken Grad en enkelt Mands Herredømme er i Stand til at misbruges, naar det ikke er den rette Mand, der er paa Pladsen. Man vil i mange Tilfælde kunne frygte for, at der netop bliver en større Tumleplads for Særinteresserne, naar den øverste inappellable Afgørelse saaledes lægges i Enkeltmands Haand. — Men denne vidtstrakte Bemyndigelse for Ministeren vil desuden rimeligvis bringe megen Usikkerhed ind i selve Magistratens Administration. Dette: i hvert enkelt Tilfælde at kunne blive underkendt, vil vække en vis Mistillid hos de Borgere i Byen, der have med Magistraten at gøre, og det forekommer mig, at hverken Lovforslaget eller Bemærkningerne dertil ere fri for lovlig stærkt at støtte en saadan Mistillid. Det er „som Værn for Borgerne“ staaer der, at Appellen til Ministeriet skal kunne finde Sted. Ja, det er maaske rigtigt nok, men der ligger dog en Antydning deri af, at Borgerne skulde tage sig i Vare overfor denne Kommunalbestyrelse, som Ministeriet kommer til at værne dem mod. Der vil let komme en naturlig Opfordring for Folk, der have med saadanne Byggesager at gøre, til at gaa til Ministeriet. Det vil give Uro og mindre faste Arbejdsregler, end det ellers vilde være muligt at frembringe. Jeg tror derfor, at en saadan absolut Bestemmelse let vil kunne virke uheldigt paa det hele Maskineri og komme til at bidrage til, at det ikke arbejder med den rolige Sikkerhed, som det dog helst skulde være Tilfældet.

Det andet Spørgsmaal, jeg et Øjeblik gerne vil tale om, er ligeledes tidligere omtalt. Det er Spørgsmaalet om Omlægning af Arealer. Det er jo efter mange Drøftelser, at man er naaet til at stille det Forslag fra Kommunalbestyrelsens Side for derved ad en lempeligere Vej at muliggøre Gennemførelsen af heldigere Forhold rundt omkring i Byen, hvor der trænges til en Udvidelse